

2024. április 30., kedd

Jn 14,27-31a

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja.”

Vége felé közeledik az utolsó vacsora. Jézus búcsúzik tanítványaitól. Már előre látja a Hatalommal való végzetes, közeli csattanást, érzi, hogy valamiképpen ki fogják iktatni. Semmilyen Hatalom nem engedheti meg, hogy egy habókos próféta felforgassa a világ Erőn alapuló rendjét. A harci szellem csökkentéséről nem is beszélve! A tanítványok pedig még mindig nem értik, miért beszél így hozzájuk. Még néhány perccel korábban is azt kérdezik: „Nem tudjuk, hová mégy, hogyan ismerhetnénk az utat?” Nem értik mesterüket, és félnek, mi lesz majd.

Jézus egyszerűsít, s a szeretetparancsban összefoglalja tanítását. Megnyugtatóan békét ígér. Nem a Világ pillanatnyi erőegyensúlyán („nem most ölünk, hanem később, alkalmasabb időben”) alapuló békéjét, hanem a következetesen véghezvitt küldetés által, az Istentől kapott belülről jövő békét. A békességteremtők, erőszak-nélküliek békéjét, a Bárány békéjét. És a világ fejedelmének nincsen rajta hatalma, mert nem védi meg magát erővel, sem 12 ezred angyallal, sem 11 tanítvánnyal. Mikor kapjuk meg ezt a békét? Ha nem állunk bele az erőszak-spirálba, az adok-kapok, a végtelenített megtorlás világába.

Végezetül megígéri, hogy ismét visszajön. Ezzel ugyan alaposan feladta a leckét a Szentírást szó szerint értelmezők számára. De bizonyos vagyok benne, hogy valamilyen módon mi is találkozhatunk vele. A lényeg azonban, hogy a Földre hozta a szerető Atya képét, és életével igazolta annak valódiságát.

Bajnok László, Budapest